

„V minulosti sa tápať nemá, ukracuje nás to o slastné prežitie prítomnosti.“

Táto myšlienka bola tým správnym životabudičom, keď som si pred zrkadlom ošetrovala prehryznutú spodnú peru. Vyzerala som presne tak, ako som sa cítila...beznádejne zúfalá.

Zrazu som sa zvrtila a zabuchla som za všetkým dvere. Veď ja som ja, nemajú mi čo vziať – nemám čo stratiť. A tak sa moja nová identita formovala v duchu „netrápim sa nad tým, čo zmeniť nemôžem a nenaháňam neistú budúcnosť“. **Ak dýcham**

v prítomnosti, aj žiť budem v nej. Život sa urýchlil, nabral nové, nepoznané obrátky. Vo chvíli keď zmizli všetky očakávania voči svetu, letmo som sa dotkla prúdu bytia a ten ma senzáčnym spôsobom strhol so sebou. **Som tu a snažím sa preklenúť pocit, že každá minca má dve stránky, aj tá s minulosťou...** totiž nebola zlá.

Som tu a snažím sa udržať svoje pocity na uzde, neprestajne sa formujem, neprestajne sa túžim naučiť čosi nové, klamala by som keby som tvrdila, že mi občas nepadne dobre spočinúť v minulosti. Klamala by som, keby som tvrdila, že všetky moje spomienky ležia zahalené plesňou vo vlhkej, zatuchnutej pivnici. Nič z môjho doterajšieho života neleží v krabici, žiadna zo spomienok nezaľahla prachom. **Som protagonistkou vlastného životného príbehu a k tomu, aby ten príbeh mal dej, potrebujem kulisu...tá sa akosi búra.**

S malou dučičkou som prešľapovala k bývalému areálu **milovanej Ozety**...tam, kde som v podstate prežila najkrajšie roky svojej rozjarenej mladosti. Tušila som čo ma čaká, ale kým sa človek snaží preklenúť smútok s nadhľadom, nepadne do pazúrov beznádejnej ničote. Hovorí sa predsa, čo oči nevidia, to srdce nebolí. Spravila som chybu, ja som chcela vidieť. Horoko som zaplakala.

A tak mi porad'te, čo poviem raz svojim deťom? **Kde som pnela hrdo hrud', keď mi na ňu pripínali zelenú stužku nádeje? V prázdnote, ktorá tam momentálne prebýva? Nebodaj v Hnedom priemyselnom parku, ktorý sa buduje?**

Nehnevám sa na nikoho, zrejme to bolo nezvratné, ale nechajte ma chvíľu tápať sa v smútku.

Nastal totiž zlom... túto minulosť budem musieť pochovať, aby nesužovala moje srdce.

Za pochopenie ďakujem!

Vaša Dadka